

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
ว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
พ.ศ. ๒๕๕๐

เพื่อเพิ่มพูนคุณภาพข้าราชการพลเรือนของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ให้มีความประพฤติดี
สำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบ สามารถประสานงานกับทุกฝ่ายได้เป็นอย่างดี ตลอดจนปฏิบัติหน้าที่
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมชื่อเสียง เกียรติคุณ ของข้าราชการพลเรือนของมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ธนบุรี อันยังผลให้ผู้ประพฤติเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาและยกย่องของบุคคลทั่วไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบัน
อุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ และมาตรา ๑๘(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ สภา
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการพลเรือนใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการพลเรือนใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“นายกสภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีและให้
หมายความรวมถึงพนักงานราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย อาจารย์อัตราจ้าง และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการจรรยาบรรณข้าราชการ

“หน่วยงาน” หมายความว่า ส่วนราชการของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีที่จัดตั้งหรือ
แบ่งส่วนราชการตามกฎหมายกระทรวง ประกาศกระทรวง และประกาศมหาวิทยาลัย

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า อธิการบดี และหัวหน้าส่วนราชการของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏธนบุรีที่จัดตั้งหรือแบ่งส่วนราชการตามกฎหมายกระทรวง ประกาศกระทรวง และประกาศมหาวิทยาลัย

“ผู้ใต้บังคับบัญชา” หมายความว่า บุคคลผู้อยู่ในการปกครองบังคับบัญชาของผู้บังคับบัญชา

ข้อ ๕ ข้าราชการต้องมีจรรยาบรรณต่อตนเอง ต่อวิชาชีพ ต่อการปฏิบัติงาน และต่อหน่วยงานดังนี้

(๑) ในกรณีวิชาชีพใดมีจรรยาบรรณวิชาชีพกำหนดแล้ว ก็พึงปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพนั้นด้วย

(๒) ยึดมั่นและยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง

(๓) ซื่อสัตย์สุจริต และรับผิดชอบ

(๔) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

(๕) ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

(๖) มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

(๗) ไม่นำผลงานทางวิชาการของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนโดยมิชอบ

(๘) ไม่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

การประพฤติผิดจรรยาบรรณตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ไม่เป็นความผิดวินัย แต่หากการกระทำนั้นเกิดความเสียหาย เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง หรือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แล้วแต่กรณีแห่งผลความเสียหายที่เกิดขึ้น

การประพฤติผิดจรรยาบรรณตาม (๗) และ (๘) เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๖ ข้าราชการต้องมีจรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ต่อผู้ใต้บังคับบัญชา และต่อผู้ร่วมงานดังนี้

(๑) ผู้ใต้บังคับบัญชาต้องให้ความเคารพ ให้ความร่วมมือ ให้ความคิดเห็น และการเสนอแนะต่อผู้บังคับบัญชาโดยสุจริต

(๒) ผู้บังคับบัญชาต้องปกครองดูแลผู้ใต้บังคับบัญชา ด้วยหลักการและเหตุผลที่ถูกต้องและเป็นธรรม

(๓) ข้าราชการต้องปฏิบัติต่อผู้ร่วมงานด้วยการช่วยเหลือเกื้อกูล มีความสามัคคี และมีมนุษยสัมพันธ์อันดีต่อกัน

การประพฤติผิดจรรยาบรรณตามข้อนี้ไม่เป็นความผิดวินัย

ข้อ ๗ ข้าราชการผู้มีหน้าที่สอนต้องมีจรรยาบรรณต่อนักศึกษาและผู้รับบริการดังนี้

(๑) ไม่ใช่อำนาจครอบงำผิดทำนองคลองธรรมต่อนักศึกษาและผู้รับบริการ

(๒) ไม่เปิดเผยความลับของนักศึกษาที่ได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่หรือจากความไว้วางใจ โดยมิชอบก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักศึกษาและผู้รับบริการ

(๓) ไม่กระทำการสอน หรืออบรมนักศึกษาเพื่อให้กระทำการที่รู้ว่าผิดกฎหมาย หรือฝ่าฝืนศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง

(๔) พึงละเว้นการเรียกรับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดจากนักศึกษาและผู้รับบริการ เพื่อให้กระทำหรือไม่กระทำการใด

(๕) ไม่ประพฤติชั่วสว หรือกระทำนာจารกับนักศึกษาและบุคคลอื่นซึ่งมิใช่คู่สมรสของตน

(๖) ไม่ประพฤติล่วงละเมิดทางเพศ หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนักศึกษาซึ่งมิใช่คู่สมรสของตน

(๗) ไม่แก้ไขผลการเรียน หรือผลการสอบของนักศึกษาโดยมิชอบ
(๘) มีหน้าที่ออกข้อสอบต้องไม่เปิดเผยข้อสอบโดยมิชอบ
การประพฤติผิดจรรยาบรรณตาม (๑) ไม่เป็นความผิดวินัย
การประพฤติผิดจรรยาบรรณตาม (๒) (๓) และ (๔) เป็นความผิดวินัยอย่างไม่
ร้ายแรง แต่หากการกระทำนั้นเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง จึงให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
การประพฤติผิดจรรยาบรรณตาม (๕) เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เว้นแต่ในกรณี
ไม่ร้ายแรง ให้ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง
การประพฤติผิดจรรยาบรรณตาม (๖) (๗) และ (๘) เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๘ ข้าราชการต้องมีจรรยาบรรณต่อประชาชนและสังคม ดังนี้

- (๑) ให้บริการด้วยความเป็นธรรม เอื้อเฟื้อ มีน้ำใจ และใช้กิริยาวาจาที่สุภาพ
 - (๒) ประพฤติตนเป็นที่เชื่อถือของบุคคลทั่วไป
- การประพฤติผิดจรรยาบรรณตามข้อนี้ไม่เป็นความผิดวินัย

ข้อ ๙ โทษทางจรรยาบรรณมี ดังนี้

- (๑) การตักเตือน
- (๒) การภาคทัณฑ์
- (๓) การประณาม
- (๔) การบันทึกในทะเบียนประวัติบุคคล
- (๕) การงดขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ภายในเวลาที่กำหนดตามความ

เหมาะสม

- (๖) การห้ามขอตำแหน่งทางวิชาการภายในเวลาที่กำหนดตามความเหมาะสม
- (๗) การห้ามดำรงตำแหน่งกรรมการและตำแหน่งบริหารใด ๆ ในมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๐ ให้มีคณะกรรมการจรรยาบรรณข้าราชการ ประกอบด้วยบุคคลต่อไปนี้

- (๑) อธิการบดีหรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมาย เป็นประธาน
- (๒) ประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ เป็นกรรมการ
- (๓) ผู้แทนข้าราชการซึ่งรับราชการมาแล้ว
ไม่น้อยกว่าห้าปีจำนวนสองคน เป็นกรรมการ
- (๔) ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสองคน เป็นกรรมการ

ให้หัวหน้างานนิติการเป็นกรรมการและเลขานุการ

การได้มาซึ่งกรรมการตาม (๓) และ (๔) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่

มหาวิทยาลัยกำหนดโดยทำเป็นประกาศ

กรรมการตาม (๓) และ (๔) มีวาระการดำรงตำแหน่งสองปี เมื่อครบวาระแล้วอาจได้
รับแต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) สนับสนุนและส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณแก่คณาจารย์และข้าราชการ

(๒) เสนอความเห็นแก่มหาวิทยาลัยหรือสภามหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการจัดให้มีมาตรการในการส่งเสริมจรรยาบรรณ และการดำเนินการทางจรรยาบรรณ

(๓) พิจารณาความผิดและกำหนดโทษจรรยาบรรณผู้กระทำผิดจรรยาบรรณ

(๔) ดำเนินการตามที่มหาวิทยาลัยหรือสภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

ข้อ ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตามข้อ ๑๐ (๓) และ (๔) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) เป็นบุคคลล้มละลาย หรือถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

(๔) สภามหาวิทยาลัยมีมติให้พ้นจากการเป็นกรรมการเนื่องจากมีความประพฤติ

เสื่อมเสีย บกพร่องต่อหน้าที่ หรือหย่อนความสามารถในการปฏิบัติงาน

(๕) พ้นจากการเป็นข้าราชการ

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการตามข้อ ๑๐ (๓) และ (๔) วางลงไม่ว่าด้วยเหตุใด และยังมีได้ดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่มีอยู่

ในกรณีกรรมการตามข้อ ๑๐ (๓) และ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้มหาวิทยาลัยดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างภายในสามสิบวัน และให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระการดำรงตำแหน่งเหลืออยู่น้อยกว่าเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการให้มีผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการแทนก็ได้

ในกรณีที่กรรมการตามข้อ ๑๐ (๓) และ (๔) พ้นจากตำแหน่งตามวาระ ให้มหาวิทยาลัยดำเนินการให้มีกรรมการใหม่ภายในสามสิบวัน ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการใหม่

ข้อ ๑๓ ในการประชุมต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การประชุมคณะกรรมการ ถ้าไม่มีผู้ปฏิบัติหน้าที่ประธาน ให้กรรมการที่มีอายุสูงสุดที่มาประชุมทำหน้าที่เป็นประธานชั่วคราว เพื่อให้ที่ประชุมเลือกกรรมการผู้หนึ่งผู้ใดเป็นประธาน

กรรมการผู้ซึ่งมีส่วนได้เสียในเรื่องใด จะร่วมประชุมเพื่อพิจารณาหรือลงมติในเรื่องนั้นไม่ได้

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๑๔ ข้าราชการผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาโดยมีหลักฐานตามสมควรว่า ประพฤติผิดจรรยาบรรณ หรือความปรักถูดผู้บังคับบัญชาว่าประพฤติผิดจรรยาบรรณตามข้อบังคับนี้ หรือคณะกรรมการเห็นสมควรสืบสวนหาข้อเท็จจริงให้อธิการบดี หรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมายดำเนินการทางจรรยาบรรณโดยพลัน

ในกรณีการประพฤติผิดจรรยาบรรณในเรื่องที่มีได้กำหนดว่าเป็นความผิดวินัย ให้อธิการบดีหรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมายดำเนินการให้บุคคลหรือคณะบุคคลสืบสวนเบื้องต้นเพื่อรวบรวมข้อเท็จจริงพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา

ในกรณีการประพฤติผิดจรรยาบรรณในเรื่องที่กำหนดว่าเป็นความผิดวินัย ให้ดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

ข้อ ๑๕ การสืบสวนความผิดทางจรรยาบรรณให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย มาใช้บังคับโดยอนุโลม และต้องให้ความคุ้มครองผู้กล่าวหาหรือพยานที่เป็นนักศึกษา

ข้อ ๑๖ เมื่ออธิการบดี หรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมายได้รับรายงานการสืบสวนหาข้อเท็จจริงแล้ว ให้พิจารณาและเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการพิจารณาต่อไป

ข้อ ๑๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาโดยมีความเป็นอิสระและเป็นกลาง

(๑) กรณีเห็นว่าการสืบสวนหาข้อเท็จจริงยังไม่เสร็จสิ้นกระแสดความในประเด็นใด ก็ให้กำหนดประเด็นให้หาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม

(๒) กรณีเห็นว่าไม่มีความผิดจรรยาบรรณ ก็ให้ยุติเรื่อง

(๓) กรณีเห็นว่าเป็นความผิดจรรยาบรรณในเรื่องที่มีได้กำหนดเป็นความผิดทางวินัย ให้พิจารณากำหนดโทษจรรยาบรรณตามข้อบังคับนี้ โดยต้องคำนึงถึงสภาพและความร้ายแรงของความผิด และอาจกำหนดโทษอย่างเดียว หรือหลายอย่างรวมกันก็ได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีการลงโทษทางวินัยหรือไม่ก็ตาม

(๔) กรณีเห็นว่าเป็นความผิดจรรยาบรรณในเรื่องที่กำหนดว่าเป็นความผิดวินัย ให้ส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัย

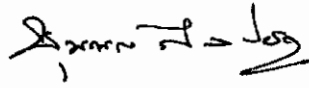
ข้อ ๑๘ เมื่ออธิการบดีหรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมาย ลงโทษจรรยาบรรณตามมติของคณะกรรมการ โดยทำเป็นลายลักษณ์อักษร ระบุพฤติกรรมการกระทำผิดจรรยาบรรณตามข้อใด อย่างไร และแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษทราบ

ข้อ ๑๙ ข้าราชการผู้ใดถูกลงโทษจรรยาบรรณ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อสภามหาวิทยาลัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการลงโทษ

หลักเกณฑ์การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยมาใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๒๐ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และมีอำนาจตีความวินิจฉัยปัญหาอันเกิดจากการใช้ข้อบังคับนี้ คำวินิจฉัยของนายกสภามหาวิทยาลัยให้ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๐

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชุมพล ศิลปอาชา)
นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี